

УДК 37.016: 81`243

Олена В. Чубукіна

кандидат філологічних наук, доцент
Харківський національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «ХАІ»
Харків, Україна
ORCID ID 0000-0002-6960-3497
o.chubukina@khai.edu

Євгенія В. Танько

кандидат філологічних наук, доцент
Національний технічний університет «ХПІ»
Харків, Україна
ORCID ID 0000-0002-4593-3512
yevheniitan@gmail.com

Вікторія В. Вракіна

старший викладач
Національний технічний університет «ХПІ»
Харків, Україна
v.vrakina75@gmail.com

ІННОВАЦІЙНІСТЬ У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ З ПОЗИЦІЙ СИСТЕМНОГО ПІДХОДУ

Анотація. Метою статті є обґрунтування з позицій системного підходу доцільності застосування інноваційних підходів і методів у навчанні іноземної мови. Результати дослідження. Аргументовано доцільність наукового осмислення перспектив модернізації навчання іноземної мови з позицій системного підходу, з огляду на структуру функцій мови, діяльності студента, рівнів іномовної освіти. Проаналізовано принципи і перспективи застосування лінгвосоціокультурного, комунікативного, діяльнісного підходів. Виокремлено та охарактеризовано методи, що відповідають принципам і цілям кожного з них. Висновки. Встановлено, що впровадження інноваційних підходів і методів у навчання іноземної мови є складником цілісної концепції динамічної, «відкритої», інноваційної освіти, орієнтованої на виклики соціокультурного середовища. Доведено, що з позицій системного підходу у доборі інноваційних підходів і методів доцільно покеровуватись критерієм міри охоплення ними: функцій мови як об'єкту вивчення; перетворювальної, пізнавальної, комунікативної, ціннісно-орієнтаційної діяльності студентів; пізнавального, розвиваючого, виховного, власне навчального рівнів та пізнавальної, розвиваючої, освітньої цілей іномовної освіти. Аргументовано, що найбільш перспективним у модернізації викладання іноземної мови є лінгвосоціокультурний підхід, здатний інтегрувати принципи комунікативного і діяльнісного підходів. Наголошено, що реалізації принципів підходу на шляху формування лінгвосоціокультурної компетентності сприяє комплексне застосування інноваційних інтерактивних методів навчання, спрямованих на активізацію пізнавальної, перетворювальної, комунікативної діяльності студентів: «методу компетентнісних завдань», ігрових ситуацій (методу сценарію, методу симуляції, «мозкового штурму»), конкурсів, вікторин, гри-агону, творчої гри, пізнавальної гри тощо), «методу занурення», «методу громади», «навчання у співпраці», проектної роботи, методу «ПОПН-формули», кейс-методу.

Ключові слова: іномовна освіта; інноваційні підходи; інтерактивні методи навчання; лінгвосоціокультурний підхід; системний підхід.

1. ВСТУП

Євроінтеграційні процеси в Україні актуалізують формування концепції динамічної, «відкритої» освіти, цілі та зміст якої відповідають «запитам» соціокультурного середовища. Орієнтованість на виклики сьогодення зумовлює актуальність теоретичного обґрунтування впровадження у навчальний процес інноваційних підходів і методів, оптимально поєднаних між собою та з традиційними навчальними формами. Особливого значення проблема набуває у навчанні іноземної мови, оволодіння якою в умовах інтенсифікації міжкультурної комунікації є одним із

першочергових завдань.

Ураховуючи, що мова виконує низку функцій (комунікативну, когнітивну, емоційну, експресивну, фактичну, конативну, волюнтативну, культурно-трансмійну, аксіологічну тощо), значущих щодо професійної та особистісної самореалізації студентів, маємо підстави стверджувати, що інноваційні підходи і методи покликані сприяти їх послідовній реалізації у межах лінгвістичної компетентності.

Крім цього, доцільність інтегративного застосування інноваційних методів зумовлена комплексністю діяльності сучасного фахівця – випускника вишу, яка включає практичну і проектно-моделюючу перетворювальну діяльність; емпіричну і теоретичну, продукуючу і рецептивну, продуктивну і репродуктивну пізнавальну діяльність; ціннісно-орієнтаційну та комунікативну діяльність, тобто основні види людської діяльності, виокремлені з позицій системного підходу (Каган, 1974, с. 53–59).

Необхідність комплексного застосування інноваційних підходів і методів у навчанні іноземної мови зумовлена також системністю іномовної освіти, яка поєднує пізнавальний (пізнання іншої культури та мови як її складника); розвиваючий (розвиток здібностей, мовних і когнітивних); виховний (моральне виховання особистості); власне навчальний (оволодіння навичками усного мовлення, письма тощо) рівні (Пассов, 2000, с. 16–17).

Таким чином, наукове дослідження упровадження інноваційних підходів і методів у навчання іноземної мови повинно ґрунтуватись на урахуванні системності і багаторівневості: функцій мови, діяльності випускника вишу, структури іномовної освіти.

В останнє десятиліття у фахових публікаціях розглядалися окремі інноваційні підходи і методи навчання іноземної мови у середніх і вищих закладах освіти. Так, співвідношенню традиційних та інноваційних методів присвячено роботи Кашиної (2006) і Лагодзінської (2012). На значущості інноваційних методів, які активізують діяльність як викладача, так і студента, наголошено у статті Ярмоленко (2012). Інновації в іномовній освіті проаналізовано Болсунівською, Вороною (2000), Джумановою, Гузієнковою, Кобелевою, Комар (2016), Матвіїв (2012) та ін.

Чимало публікацій присвячено окремим підходам і методам в аспекті перспектив їх застосування. Так, питання, пов'язані з апробацією лінгвосціокультурного підходу, висвітлено Баклановою, Веденіною (2014), Костиковою, Нацюк (2014). Компетентнісний підхід розглянуто Калюжною; діяльнісний – Ільїною, Надточєвою, Мішлановою, Мішутіною, Ольшевською (2010); комунікативний – Мільруд, Максимовою.

Кейс-метод схарактеризовано у статтях Айкіної (2012), Аріян, Золотової, Єрмошина, Полякової, Тулепберженової та ін. Методику проектної роботи на заняттях з іноземної мови розкрито Копиловою (2003).

Водночас, детермінованість комплексу інноваційних підходів і методів функціями мови, структурою іномовної освіти і діяльності випускника вишу потребує подальшого наукового вивчення. Важливим завданням наукових студій залишається обґрунтування цілісної концепції інноваційної іномовної освіти, адаптованої до вітчизняних умов, динамічної й відкритої до змін.

Метою статті є обґрунтування з позицій системного підходу доцільності застосування інноваційних підходів і методів у навчанні іноземної мови.

2. МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

У теоретичному обґрунтуванні детермінованості інтегративного застосування інноваційних підходів і методів функціями мови, структурою діяльності майбутнього фахівця, формуванням різних сфер його особистості, рівнями іномовної освіти застосовано принципи системного підходу. У характеристиці інноваційних методів навчання іноземної мови й визначенні найбільш ефективних із них – методи теоретичного аналізу та узагальнення педагогічного досвіду, педагогічного спостереження, констатуючого, творчо-перетворювального і контрольного педагогічних експериментів.

3. РЕЗУЛЬТАТИ ТА ОБГОВОРЕННЯ

Вихідною у пропонованій статті є теза, що найбільш актуальними та ефективними у навчанні іноземної мови можуть бути визнані ті інноваційні підходи і методи, які відповідають розумінню освіти як динамічної, «відкритої» самореферентної системи, здатної реагувати на виклики соціокультурного середовища і трансформуватись відповідно до його змін. Засадничим критерієм добору інноваційних підходів і методів є міра відображення у них: структурно-функціональних особливостей мови як об'єкта вивчення, структури діяльності випускника закладу вищої освіти та рівнів іномовної освіти.

Чи не найбільшою мірою окресленим вимогам відповідає лінгвосоціокультурний підхід, з позицій якого вивчення іноземної мови осмислюється як полілог мов і культур, опанування не лише лінгвістичними знаннями, а й культурними традиціями, цінностями, нормами іншого народу крізь призму рідної культури; формування «лінгвосоціокультурної компетенції» (Браун, Ішхаян, Ностранд, Фурманова, Шейлз), «міжкультурної компетенції» (Беннет, Староста), комплексний розвиток особистості в єдності її світогляду, когнітивної і ціннісно-мотиваційної сфер.

Упровадження у викладання іноземної мови лінгвосоціокультурного підходу зумовлює апробацію інноваційних методів навчання, орієнтованих на ознайомлення з культурою країни мови вивчення, інтенсифікацію когнітивної і комунікативної активності студентів, взаємодію учасників навчального процесу.

Так, доцільним, на нашу думку, є використання методу “Task-based learning” (Кашина, 2006, с. 30–31), заснованого на виконанні комунікативних завдань, вербальних і невербальних комунікативних дій та налагодженні контактів студентів один з одним і з групою. Абакумовою і Губою (2012) метод конкретизовано як «компетентнісні завдання», спрямовані на створення ситуацій, що формують ключові компетенції студента, зокрема й лінгвосоціокультурну (с. 133). Позитивною стороною методу вважаємо створення аналогів ситуацій реальної міжкультурної комунікативної взаємодії, розвиток мислення, підвищення мотивації до вивчення іноземної мови; негативною – невизначеність форм навчальної діяльності, придатних для застосування методу.

Ефективним з позицій лінгвосоціокультурного підходу є використання ігрових ситуацій (методу сценарію, «мозкового штурму», конкурсів, вікторин, гри-агону, творчої гри, пізнавальної гри тощо), орієнтованих на розвиток комунікативних навичок, мотивації до пізнання і розуміння культури країни, мова якої вивчається. Безумовною перевагою методу є активізація мимовільного засвоєння інформації, емоційної сфери студентів, розвиток відчуття партнерства й здатності працювати в команді. Важливою, на нашу думку, є значна варіабельність ігрових форм та можливість їх адаптації до тієї чи іншої педагогічної ситуації.

Принципам лінгвосоціокультурного підходу відповідає «метод занурення», заснований на оволодінні іноземною мовою у процесі «занурення» у світ іншої культури та ігрової ідентифікації з її носіями.

Важливим напрямом навчально-виховної роботи у межах лінгвосоціокультурного підходу є організація різноманітних за формою зустрічей студентів з представниками іншої культури.

Одним із інноваційних підходів до навчання іноземної мови є *комунікативний підхід*, заснований на формуванні іномовної комунікативної компетентності шляхом уподібнення навчального процесу спілкуванню іноземною мовою у реальному соціокультурному середовищі.

У якості моделі реальної комунікації, вивчення іноземної мови на засадах комунікативного підходу відображає істотні параметри комунікативних процесів, як-от: 1) діяльнісний характер; 2) предметність; 3) ситуативна детермінованість; 4) адекватність комунікативних засобів ситуації комунікації. Водночас, специфічними параметрами упровадження комунікативного підходу у педагогічний процес є: використання прийомів і методів, зумовлених педагогічною метою; доцільна організація процесу комунікації (Воронова, 2014; Ольшевская, 2010; Ярмоленко, 20108).

Комунікативна інтенційність навчання проявляється на рівні методів і форм організації діяльності студентів, доборі тематики занять і мовного матеріалу з позицій їх комунікативної значущості, відповідності виховним, розвиваючим, власне навчальним компонентам іномовної освіти, адекватності реальним комунікативним ситуаціям і майбутній професійній діяльності випускників вишів. Відмінністю комунікативного підходу від традиційних форм навчання є орієнтованість на зняття психологічних бар'єрів спілкування іноземною мовою, самостійне і вільне висловлювання студентів, вербалізацію особистісного досвіду.

Важливим є також те, що застосування принципів комунікативного підходу надає комунікативного змісту традиційним формам іномовної освіти. Так, якщо на початкових етапах навчання іноземної мови формуються, насамперед, навички усного мовлення, то згодом все більшого значення набувають читання і письмо, які слугують засобами збагачення арсеналу мовних засобів студентів, джерелом інформації для іномовної комунікації.

На нашу думку, комунікативний підхід достатньо повно відображає системний характер іномовної освіти: актуалізує комунікативну, емоційну, волонтерську, аксіологічну функції мови; сприяє перетворювальній, пізнавальній, комунікативній, ціннісно-орієнтаційній діяльності; реалізує виховні, розвиваючі і навчальні завдання навчання іноземної мови.

Упровадження в освітній процес принципів комунікативного підходу зумовлює застосування інноваційних методів, спрямованих на розвиток комунікативної активності і формування комунікативної компетентності. Так, результативними у його межах є проаналізовані раніше

«комунікативні завдання», «мозковий штурм», «метод сценарію», «метод занурення», мовні ситуації, рольові ігри, дискусійні ігри, метод симуляцій.

Ефективним з позицій комунікативного підходу є «метод громади» («метод радника»), розроблений американським психологом Курраном. За умов застосування цього методу програма навчання формується спонтанно, унаслідок вільного вибору теми спілкування і засобів комунікації колективом студентів. Студенти працюють у групі, обговорюючи рідною мовою обрану тему, й поступово переходять на мову вивчення. Викладач стежить за обговоренням, а згодом долучається до спілкування у ролі «радника», пропонуючи іноземні еквіваленти застосованих висловів. Студенти повторюють фрази і фонографують їх для повторення матеріалу (Соловова, 2004, с. 118). Безумовними перевагами методу є розвиток ініціативи студентів, формування інтересу до вивчення іноземної мови, удосконалення комунікативних навичок, вміння працювати у групі. Недоліком – тематична невизначеність, що ускладнює контекстуалізацію занять у програму курсу.

Важливого значення у модернізації викладання іноземної мови набув діяльнісний (особистісно-діяльнісний) підхід, психологічні основи якого було закладено Виготським, Леонтєвим, Рубінштейном й розвинуто Гальперінім та Ельконінім. Основним принципом підходу є визнання детермінованості свідомості діяльністю, заснованою на потребах і мотивах. Щодо навчання іноземної мови положення конкретизується в активізації діяльності, спрямованої на самостійне здобуття інформації, та формуванні у студентів потреби оволодіння іноземною мовою у контексті особистісної і професійної реалізації. Значна увага у межах підходу надається розумінню матеріалу і розвитку комунікативної компетентності, а оволодіння граматиною розглядається як засіб досягнення цієї мети.

Охарактеризовані принципи діяльнісного підходу обґрунтовують вибір методів навчання, спрямованих на ініціювання самостійної роботи та застосування знань у професійній сфері. Зокрема мотивації студентів до вивчення іноземної мови, формуванню їх пізнавальних навичок, здатності приймати самостійні рішення сприяє рольова гра, яка на початкових етапах передбачає чітку визначеність умов і мовних засобів, а згодом набуває імпровізаційного характеру.

Адекватним принципам діяльнісного підходу є навчання у співпраці (cooperative learning), у процесі якого студенти беруть на себе не лише індивідуальну, а й колективну відповідальність за вирішення поставлених навчальних завдань. Формуванню комунікативних навичок сприяє проектна робота, заснована на створенні сумісного проекту групою студентів (Лагодзінська, 2016).

В останні роки популярності набув інтерактивний метод «ПОПН-формули» (PRES-formula Position-Reason-Explanation), запропонований професором Маккойд-Мейсоном. Сутність методу полягає у тому, що студент обирає певну позицію щодо сформульованої викладачем проблеми та обґрунтовує її за посередництвом аргументів і висновків. Зазвичай, стислий виступ студента включає чотири елементи: П – позиція, сутність пропонованої точки зору («Я переконаний, що...»), «Я вважаю, що...» – My point of view is...; I consider (think/believe) that...); О – обґрунтування позиції («Тому, що...» – On account of; since...); П – приклади, що ілюструють аргументи («Наприклад...» – For example; I can prove it...; I can demonstrate; I can show...); Н – наслідок, висновок («Тому...», «Таким чином...» – So; thus, to sum up all; basing on; upon; on the basis reasoning from; reasoning from; on the basis of). З метою розвитку комунікативних навичок, студентам пропонується створити ПОПН-формули, які є запереченнями ПОПН-формул інших членів групи.

Перевагою методу є формування у студентів вміння висловлюватись чітко, аргументовано і лаконічно, уникати беззмістовних, формальних фраз, у двох-трьох реченнях формулювати свою позицію, наводити аргумент і формулювати висновок.

Доцільним з позицій діяльнісного підходу є застосування методу кейсів, заснованого на обговоренні описів реальних соціальних, економічних, бізнес-ситуацій. Зазвичай кейс складається з опису ситуації, завдань до кейсу, допоміжної інформації, необхідної для аналізу кейсу. Обов'язковим елементом кейсу є проблема або низка протиріч, що потребують вирішення. У процесі роботи студенти повинні дослідити ситуацію, з'ясувати сутність проблеми, запропонувати можливі рішення та обрати кращі з них. Викладач, згідно з кейс-методом, постає у ролі керівника дискусії, який пропонує запитання, узагальнює відповіді, скеровує активність студентів та оцінює результати їх діяльності з позицій оптимальності та об'єктивності.

Перевагами методу є формування потреби у використанні іноземної мови як засобу спілкування, вміння осмислювати ситуації професійної діяльності, розвиток когнітивних і комунікативних здібностей.

4. ВИСНОВКИ І НАПРЯМИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Отже, можемо зробити висновок, що упровадження інноваційних підходів і методів у навчання іноземної мови є складником цілісної концепції динамічної інноваційної освіти, орієнтованої на

виклики соціокультурного середовища і відкритої до змін. З позицій системного підходу, у доборі інноваційних підходів і методів вирішального значення набуває охоплення ними: функцій мови як об'єкту вивчення; перетворювальної, пізнавальної, комунікативної, ціннісно-орієнтаційної діяльності студента; пізнавального, розвиваючого, виховного, власне навчального рівнів та пізнавальної, розвиваючої, освітньої цілей іномовної освіти.

З означених позицій, найбільш перспективним у модернізації навчання іноземної мови є лінгвосоціокультурний підхід, здатний інтегрувати елементи комунікативного і діяльнісного підходів. Реалізації його принципів сприяє комплексне застосування інноваційних інтерактивних методів навчання, спрямованих на активізацію пізнавальної, перетворювальної, комунікативної, ціннісно-орієнтаційної діяльності студентів: «методу компетентнісних завдань», ігрових ситуацій (методу сценарію, методу симуляції, «мозкового штурму», конкурсів, вікторин, гри-агону, творчої гри, пізнавальної гри тощо), «методу занурення», «методу громади», «навчання у співпраці», проектної роботи, методу «ПОПН-формули», кейс-методу.

Перспективним вектором подальших наукових досліджень вважаємо конкретизацію застосування інноваційних підходів і методів у вивченні іноземної мови у різних напрямках освітньої підготовки у вітчизняних закладах вищої освіти.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

- Абакумова, Н. Н., & Губа, П. С. (2012). Использование компетентностных задач в формировании иноязычной коммуникативной компетентности. *Вестник Томского государственного университета*, 365, 133–136.
- Айкина, Т. Ю. (2013). Метод кейсов в формировании коммуникативной компетентности студентов. *Вестник ТГПУ*, 1(129), 58–61.
- Веденина, Л. Г. (2000). Теория межкультурной коммуникации и значение слова. *Иностранный язык в школе*, 5, 72–75.
- Воронова, Е. Н. (2014). Современные технологии и методы обучения иностранному языку в вузе. *Перспективы науки и образования*, 1, 189–193.
- Гейхман, Л. К., Клейман, Э. И., Кушнина, Л. В., & Теплоухова, Л. А. (2011). Воспитательный и развивающий потенциал современного иноязычного образования. *Вестник ЮУрГУ (Серия «Образование. Педагогические науки»)*, 24(13), 55–63.
- Каган, М. С. (1974). *Человеческая деятельность. Опыт системного анализа*. Москва: Политиздат.
- Кашина, Е. Г. (2006). *Традиции и инновации в методике преподавания иностранного языка*. Самара.
- Копылова, В. В. (2003). *Методика проектной работы на уроках английского языка*. Москва: Дрофа.
- Лагодзінська, В. С. (2016). Традиційні й інноваційні методи навчання іноземних мов. Київ. Режим досуду <https://dspace.udpu.edu.ua/jspui/bitstream/6789/5627/1>
- Новый словарь методических терминов и понятий (теория и практика обучения языкам)*. (2009). Москва: ИКАР.
- Ольшешская, М. В. (2010). *Деятельностный подход в коммуникативно-ориентированном обучении иностранному языку*. Минск: Изд. центр БГУ.
- Пассов, Е. И. (2000). *Программа-концепция коммуникативного иноязычного образования*. Москва: Просвещение.
- Соловова, Е. Н. (2004). *Методическая подготовка и переподготовка учителя иностранного языка : интегративно-рефлексивный подход : монография*. Москва: Глосса-Пресс.
- Ярмоленко, О. Я. (2008). Сучасні технології у вивченні іноземної мови. *Електронне наукове видання матеріалів конференції «Гуманізм та освіта»*. Вінниця: Вінницький національний технічний університет. Режим досуду <http://conf.vntu.edu.ua/humed/2010/txt/Yarmolenko.php>

REFERENCES

- Abakumova, N. N., & Guba, P. S. (2012). Ispolzovanie kompetentnostnykh zadach v formirovanii inoiazychnoi kommunikativnoi kompetentnosti [Use of competence problems in the forming of foreign language communicative competence]. *Vestnik Tomskogo gosudarstvennogo universiteta* [Bulletin of Tomsk state university], 365, 133–136. [in Russian]
- Aikina, T. Iu. (2013). Metod keisov v formirovanii kommunikativnoi kompetentnosti studentov [Case method in forming of communicative competence of students]. *Vestnik TGPU* [Bulletin of TSPU], 1(129), 58–61. [in Russian]
- Azimov, E. G., & Shchukina, A. N. (2009). *Novyi slovar metodicheskikh terminov i poniatii (teoriia i praktika obucheniia iazykam)* [The new dictionary of methodical terms and concepts (theory and practice of language teaching)]. Moskva: IKAR. [in Russian]

- Vedenina, L. G. (2000). Teoriia mezhkulturnoi kommunikatsii i znachenie slova. [Intercultural communication theory and the word meaning]. *Inostrannyyi iazyk v shkole* [The foreign language at school], 5, 72–75. [in Russian]
- Voronova, E. N. (2014). Sovremennye tekhnologii i metody obucheniia inostrannomu iazyku v vuze [Modern technologies and methods of teaching the foreign language at high school]. *Perspektivy nauki i obrazovaniia* [Perspectives of science and education], 1, 189–193. [in Russian]
- Geikhman, L. K., Kleiman, E. I., Kushnina, L. V., & Teploukhova, L. A. (2011). Vospitatelnyi i razvivaiushchii potencial sovremennogo inoiazychnogo obrazovaniia [Educational and developmental potential of modern foreign language education]. *Vestnik IuUrGU* [Bulletin of SUSU], 24. Seriiia “Obrazovanie. Pedagogicheskie nauki” [Series “Education. Pedagogical sciences”], 13, 55–63. [in Russian]
- Kagan, M. S. (1974). *Chelovecheskaia deiatelnost: (Opyt sistemnogo analiza)* [Human activity: (System analysis experience)]. Moskva: Politizdat. [in Russian]
- Kashina, E. G. (2006). *Traditsii i innovatsii v metodike prepodavaniia inostrannogo yazyka* [Traditions and innovations in the methodology of foreign language teaching]. Samara. [in Russian]
- Kopylova, V. V. (2003). *Metodika proektnoi raboty na urokakh angliiskogo iazyka* [Methods of project work at English lessons]. Moskva: Drofa.
- Laghozinsjka, V. S. (2016). *Tradycijni j innovacijni metody navchannja inozemnykh mov* [Traditional and innovative methods of foreign languages teaching]. Retrieved from <https://dspace.udpu.edu.ua/jspui/bitstream/6789/5627/1>. [in Russian]
- Olshevskaia, M. V. (2010). Deiatelnostnyi podkhod v kommunikativno-orientirovannom obuchenii inostrannomu iazyku. [Activity approach in communicative-oriented teaching of the foreign language]. Minsk: Izd. tcentr BGU.
- Passov, E. I. (2000). *Programma-kontseptciia kommunikativnogo inoiazychnogo obrazovaniia* [Program-concept of communicative foreign language education]. Moskva : Prosveshchenie. [in Russian]
- Solovova, E. N. (2004). *Metodicheskaia podgotovka i perepodgotovka uchitelia inostrannogo iazyka: integrativno-refleksivnyi podkhod : monografiia* [Methodical training and retraining of the foreign language teacher: an integrative and reflexive approach: a monograph]. Moskva: Glossa-Press. [in Russian]
- Yarmolenko, O. Ya. (2008). Suchasni tekhnologhiji u vyvchenni inozemnoji movy. *Elektronne naukovye vydannja materialiv konferenciji «Ghumanizm ta osvita»*. Vinnycjkyj nacionaljnyj tekhnichnyj universytet [Modern technologies in foreign language studying. *Electronic scientific edition of materials of the conference “Humanism and education”*. Vinnytsia: Vinnytsia National Technical University]. Retrieved from <http://conf.vntu.edu.ua/humed/2010/txt/Yarmolenko.php>. [in Ukrainian]

Olena V. Chubukina, Yevheniia V. Tanko, Viktoriia V. Vrakina. Innovations in Foreign Language Teaching Based on Systematic Approach.

The aim of the article is to ground the expediency of using the innovative approaches and methods in the foreign language teaching from the systematic approach. The expediency of studying the prospects of modernization of foreign language teaching from the position of the systematic approach, taking into account the structure of language functions, student’s activity, and the foreign language education, are considered. The principles and prospects of application in the paradigm of innovation of lingvosociocultural, communicative, and activity approaches are analyzed. The methods that meet the principles and aims of every approach are characterized. It is outlined that the introduction of innovative approaches and methods in the foreign language teaching is a component of the integral concept of dynamic, “open”, and innovative education focused on the challenges of socio-cultural environment. It is proved that from the position of the systematic approach in the selection of innovative approaches and methods it is expedient to follow the criterion of coverage limit: functions of language as an studying object; transformative, cognitive, communicative, value directed activity of student; cognitive, developing, and educational levels; and cognitive, developing, and educational goals of the foreign language education. It is found that the most promising in modernization of the foreign language teaching is the lingvosociocultural approach that can integrate the principles of communicative and activity approaches. It is emphasized that the implementation of the principles of approach to the formation of lingvosociocultural competence is helped by the complex application of innovative interactive learning methods aimed at activation of cognitive, transformative, communicative activity of students: “method of competence-based tasks”, game situations (scenario method, simulation method, “brainstorm”, contests, quizzes, game-agony, creative game, cognitive game, etc.), “dipping method”, “community method”, “learning in cooperation”, project work, and others.

Keywords: foreign language teaching; innovative approaches; interactive teaching methods; lingvosociocultural approach; systematic approach.

Received: November 15, 2018

Accepted: November 25, 2018